Αϊλάν, φοβάμαι... (Μάρω Σιδέρη)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 7 Απριλίου, 2016

Κοιτάζω και ξανακοιτάζω το σκίτσο του Αϊλάν και σκέφτομαι την υπόσχεση που είχα δώσει στον εαυτό μου να μην ξεχάσω το όνομά του: αυτό το παιδάκι που όσο ζούσε ήταν ένα ακόμα παιδάκι, με το θάνατό του είχε γίνει το σύμβολο ενός δράματος...

Πολλούς μήνες αργότερα, οι περιγραφές που φτάνουν από τα κέντρα φιλοξενίας με μπερδεύουν. Ανάμεσα σε ιστορίες ανθρώπινες και τρυφερές που σε κάνουν να θέλεις πιο πολύ να αγκαλιάσεις και να στοργέψεις αυτές τις ψυχές, ξεπετάγονται ιστορίες αχαριστίας, προκλητικές συμπεριφορές, τρομακτικές αφηγήσεις που δε μπορείς πάντα να αμφισβητήσεις και δεν επιτρέπεται και να αψηφήσεις...

Οι άνθρωποι που ζουν από κοντά αυτή τη νέα μορφή ανομοιογενούς κοινωνίας που φιλοξενείται στη χώρα μου, δεν έχουν να πουν μόνο για ευγνωμοσύνη και διάθεση συνεργασίας... έχουν να πουν πολλά για προκλήσεις, για βίαιες συμπεριφορές, για απειλές...

Σε μια πατρίδα που μοιάζει ακυβέρνητη, σε ένα πρόβλημα που μοιάζει να μην έχει λύση, δε μπορώ να κατηγορήσω το φόβο που κορυφώνεται μέρα με τη μέρα, ειδικά όταν οι πληροφορίες αυτές δεν έρχονται από ιδεολογικά μισάνθρωπες πηγές, αλλά από τους ίδιους τους εθελοντές που έχουν ασπαστεί την έννοια της προσφοράς και που συχνά συναντούν εχθρική συμπεριφορά από τους ευεργετηθέντες.

Το ομολογώ, όλα όσα ακούω από χείλη που σέβομαι, κλονίζουν την πίστη μου στα ίδια μου τα πιστεύω και αυτό είναι που με θυμώνει πιο πολύ: θέλω να βοηθηθούν αυτοί οι άνθρωποι, ξέρω ότι είναι στη φιλοσοφία μας να βοηθάμε κι είμαι πολύ περήφανη που οι συμπατριώτες μου (εκτός ελαχίστων εξαιρέσεων) έχουμε αυτή τη φιλοσοφία... καμαρώνω για τον τρόπο που οι Έλληνες δώσαμε και δίνουμε το υστέρημά μας σε ανθρώπους θαλασσοδαρμένους, καμαρώνω που κι αυτή η Εκκλησία

βοηθά ανεξίθρησκα… η άρνηση της προσφοράς είναι έξω από το πετσί μας, δε μας ταιριάζει… κι όμως οι συμπεριφορές μερικών φιλοξενούμενων και η Κρατική αδιαφορία (όπως τουλάχιστον εγώ την εισπράττω) κάνει την άρνηση της προσφοράς όλο και πιο δελεαστική και κάνει την ανθρωπιά να μοιάζει με αφέλεια και ανοησία…

Φοβάμαι; Ναι, φοβάμαι…

Φοβάμαι γιατί όπως φαίνεται το να είσαι άνθρωπος είναι πολύ κακό στο σύγχρονο κόσμο και ως κακό τιμωρείται με απομόνωση… φοβάμαι γιατί η ανθρωπιά γίνεται όπλο στα χέρια των απάνθρωπων… φοβάμαι γιατί για να ανθίσει η ανθρωπιά των κοινών θνητών πρέπει να προστατεύεται από την αποφασιστικότητα των ισχυρών και οι δικοί μου ισχυροί δεν έχουν επιδείξει αυτή την αποφασιστικότητα…

Δεν ξέρω αν υπάρχει ή δεν υπάρχει σχέδιο εις βάρος ημών των αφελών –το ακούω έντονα, και όσο κι αν αρνούμαι να το πιστέψω, δυστυχώς δεν βλέπω να διαψεύδεται εμπράκτως. Μα εδώ που έχουν έρθει τα πράγματα δε νομίζω ότι έχει και μεγάλη σημασία: ακόμα κι αν δεν υπάρχει κάποιο σχέδιο, η λυκοφιλία των εξωτερικών φίλων και η απραξία των εγχώριων Αρμοδίων δεν αποτελεί εχέγγυο ότι όλα θα πάνε καλά… είτε λόγω κάποιου σχεδίου ή από βλακεία, η ατμόσφαιρα μυρίζει μπαρούτι… και το μπαμ είναι εξίσου επικίνδυνο είτε γίνει εσκεμμένα ή από αμέλεια…

Φοβάμαι; Ναι, φοβάμαι…

Φοβάμαι πως στα μάτια των Ισχυρών είμαστε όλοι αναλώσιμοι –βοηθούντες και βοηθούμενοι…

Φοβάμαι πως πλησιάζει η στιγμή που θα μου ζητηθεί να γίνω κάτι που δεν είμαι, με αντάλλαγμα την ασφάλειά μου… και φοβάμαι ότι ίσως από φόβο επιλέξω την ασφάλεια και χάσω τον εαυτό μου…

Γι’ αυτό κοιτάζω ξανά και ξανά το σκίτσο του Αϊλάν: γιατί όλο και πιο συχνά τον νοιώθω να γίνεται και δικό μου σύμβολο… νιώθω ότι συμβολίζει πια πολλά περισσότερα από ένα νεκρό προσφυγόπουλο: συμβολίζει τη νεκρή ανθρωπιά, τη νεκρή ασφάλεια, τον κόσμο μας όπως τον ξέραμε που αλλάζει δραματικά και απάνθρωπα… νιώθω ότι συμβολίζει και το δράμα κάθε ανθρώπου που θέλει να ζήσει χωρίς να ανταλλάξει τα ιδανικά με τα δικαιώματά του… και που πολεμιέται ακριβώς γι’ αυτό…

(Πηγή: koinoniaorthodoxias.org)